

תת"ע 2896/10/14 - מדינת ישראל נגד יעקב טריביטש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2896-10-14 מדינת ישראל נ' טריביטש
תיק חיצוני: 23110521319

כב' השופטת שרית קריספין-אברהם	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
יעקב טריביטש	נגד
	נאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד רכב הנאשם נרשמה, ביום 6.6.14, הודעת תשלום קנס בגין חניה בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 72(א)(4) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם, אף שהודה כי בתו נהגה ברכב במועד העבירה, לא ביקש להסב את הדו"ח על שמה וכפר באישום המיוחס לו, בטענה כי לא מדובר בכניסה לחניה.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב טלבי משה, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח שסומן ת/1 ודו"ח פעולה, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו תמונות, שסומנו נ/1 ומספר פסקי דין, שסומנו נ/2.

על פי גרסת המאשימה, ביום 6.6.14, בסמוך לשעה 09:02, הגיע עד התביעה לרחוב אלמוג 6 ברמת אפעל, בעקבות תלונה למוקד על רכב החונה בכניסה לחניה פרטית, במקום האמור וחוסם את הכניסה והיציאה. העד ניסה לאתר את בעל הרכב ולאחר שכרז מספר פעמים במערכת הכריזה, הגיעה נהגת הרכב והזיזה אותו ממקום החניה האמור.

העד נשאל אם היה עמו מתנדב נוסף והשיב בחיוב.

העד נשאל אם אותו מתנדב נוסף וכן השכן שהזעיק את המשטרה, ביקשו כי יבטל את הדו"ח והשיב כי אינו זוכר.

הנאשם העיד להגנתו וטען כי מתמונות שצולמו במקום, על ידי בתו, הנהגת, ניתן לראות כי אין כל ראיה לכך שמדובר בכניסה לחניה ולכן, לא נעברה כל עבירה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

תקנה 72(א) (4) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, קובעת כדלקמן:

(א) לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנה ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרת; ואלה המקומות:

(4) במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב, פרט להעלאת נוסעים והורדתם;

דהיינו, יש להוכיח כי המקום בו חנה הרכב, הנו "מקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב".

מעיון בתמונות שהציג הנאשם, עולה כי אין במקום כל סימון או אינדיקציה לכך שמדובר בכניסה לחניה לכלי רכב, אין כל תמרור או שלט, לא על הכביש, לא על המדרכה ולא על בית המגורים ולא די בכך שהמדרכה במקום נמוכה, כדי להוכיח זאת, שכן מדרכה נמוכה קיימת גם בצמתים, בקרבת מעבר חצייה ועוד ואינה מוכרת על פי חוק כתמרור המעיד על כניסה לשטח המיועד לכלי רכב.

בנסיבות אלה, לא ניתן לומר כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה את כל יסודות העבירה, שכן לא הוכח כי המקום בו חנה הרכב העבריין, אכן מהווה כניסה לשטח המיועד לכלי רכב.

על בעלי הבתים במקום לפעול אל מול הרשות המקומית, להסדרת העניין והצבת תמרורים מתאימים או ביצוע סימונים על הכביש, שיבהירו כי מדובר בכניסה לשטח המיועד לכלי רכב, על מנת למנוע תקלות דומות בעתיד.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ה, 18 ינואר 2015, במעמד הצדדים.